

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, ve věci

žalobce: **MUDr. P. Z.**
bytem O. u P. 277, X O. u P.
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Filoušem
sídlem Ostravská 16, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 7. 2018, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 20. 4. 2018 kolem 00.51 h v Olomouci na ulici Havlíčkova, ve směru jízdy z centra, řídil osobní motorové vozidlo zn. Nissan Patrol, RZ X, pod vlivem alkoholu, respektive v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. To zjistila hlídka Policie ČR (dále jen „policie“) zkouškou certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510, kterým byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,06 g/kg. Tím žalobce porušil

§ 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a magistrát mu uložil pokutu ve výši 3 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

3. **Žalobce v žalobě** namítal porušení práva na spravedlivý proces, protože žalobce se chtěl zúčastnit ústního jednání, ze kterého se omluvil z důvodů účasti na lékařském chirurgickém konziliu. Žalobce žádal o odročení ústního jednání opakovaně a navrhoval nové ústní jednání. Magistrát k tomu pouze uvedl, že žalobce měl možnost vyjádřit se k přestupku dne 26. 6. 2018, kdy ústní jednání provedl za přítomnosti advokáta žalobce. Ústní jednání odložit lze, účast na lékařském konziliu byla důležitým důvodem pro odročení ústního jednání. Účast žalobce na konziliu byla nutná z důvodu předejití ohrožení života zdraví pacienta, nešlo o obvyklou pracovní povinnost, která není důvodem pro odročení ústního jednání.
4. Magistrát odkazoval na názor Ministerstva dopravy, ale k tomu nebyl provedený žádný důkaz. Pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08 není obecně závazným právním předpisem a nejde o veřejně přístupný dokument. Ač se žalobce snažil ho získat, nepodařilo se mu to. Dokument na internetu je ze dne 15. 12. 2008 a je zastaralý a překonaný současnými poznatky vědy a vědeckého zkoumání. Magistrát touto listinou důkaz neprovedl a nezaložil ho do spisu. Žalobce se pak nemohl účinně bránit. Žalobce namítal, že měření neproběhlo v souladu s metodikou, pokud jde o dovolenou odchylku mezi dvěma měřeními a časovým odstupem mezi zkouškami. Metodika neobsahuje žádné pokyny ohledně místa, kde má být zkouška provedena, a proto je neúplná a nepoužitelná. Dokazování v tomto směru nebylo dostatečné. Žalovaný se s uvedenými námitkami řádně nevypořádal a navíc chybně tvrdil, že uvedené dokumenty nemusejí být součástí spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 180/2012-24).
5. Magistrát nezákonně odmítl návrh na výpovědi svědkyň, které mohly vyvrátit nepodložený závěr magistrátu, že mezi dechovými zkouškami se žalobce nadechoval při zavřeném okně a dýchal výpary ostříkovačů. Magistrát dále nezákonně odmítl návrh na výpovědi svědkyň, které měly osvědčit, že žalobce požil 0,4 l desetistupňového piva v 19 h. Magistrát se odmítl zabývat množstvím vypitého alkoholu a časovým odstupem mezi jeho vypitím a měřením.
6. Žalobce namítal nevěrohodnost policistů, kteří uvedli, že postoj a chůze žalobce byly normální a jisté a oči zarudlé, ačkoli žalobce nevystoupil z auta a policisté jeho oči nekontrolovali. Žalovaný při vypořádání této odvolací námitky opomenul, že orientační zkoušku prováděli tito policisté a pokud byla zpochybněna jejich věrohodnost, mohla by být zpochybněna i samotná orientační zkouška.
7. Žalobce brojil dále proti neprovedení důkazu znaleckým posudkem toxikologa, který by prokázal, že hodnota alkoholu v krvi žalobce byla nulová.
8. Žalobce byl v rámci kontroly zasahujícími policisty obviněn z porušení zákona a z toho, že je mezinárodní zločinec. Proto byl žalobce nervózní a nevystoupil z vozidla. Z důvodu cirkulace vzduchu, ve kterém byl cítit alkohol z dechu spolujezdkyně a z ostříkovačů, nemohla být orientační dechová zkouška jediným důkazem a jsou zde důvodné pochybnosti o její správnosti. Orientační zkouška byla provedena několik dnů před expirací kalibrace, tím se však žalovaný nezabýval.
9. Vadami řízení bylo, že žalobce neměl možnost se k věci vyjádřit, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, jsou zde opomenuté důkazy, se znaleckým posudkem se žalovaný

nevypořádal a nadřadil důkaz dechovým analyzátořem nad znalecký posudek, aniž by připustil možnou chybovost přístroje a správní orgány se opířaly o listiny, které nebyly součástí spisu.

10. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s odvolacími námitkami, jež jsou shodné se žalobními.
11. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
12. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení přestupku Policie České republiky (dále jen „policie“), že žalobci naměřila přístrojem Alcotest 7510 v 00.51 h hodnotu 0,30 ‰ alkoholu v dechu a v 00.57 h 0,29 ‰ alkoholu v dechu. Žalobce policistům uvedl, že v době od 21.30 do 22.30 h dne 19. 4. 2018 požil 0,5 litru 12° piva.
13. Podle úředního záznamu policie ze dne 21. 4. 2018 žalobce policistům sdělil, že vyjel asi ve 20 h ze svého bydliště a chtěl vyzvednout kolegyni v Olomouci, odběr krve nežádal. Žalobce s hlídkou spolupracoval a byl z něj cítit alkohol.
14. Podle úředního záznamu policie o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 20. 4. 2018 byl postoj žalobce jistý/normální a chůze byla jistá/normální, pohyby byly koordinované a orientace, řeč a paměť byly normální a žalobce nepožadoval lékařské vyšetření s následným odběrem biologického materiálu. Úřední záznam není podepsaný žalobcem.
15. Ve spise je založen protokol o zkoušce analyzátoru alkoholu v dechu, podle kterého zkouška byla provedena dne 25. 10. 2017, a ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu, podle kterého měřidlo splňovalo požadavky opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C00-13 a platnost ověření končila dne 25. 5. 2018.
16. Ve výstupu z analyzátoru byly uvedeny hodnoty 0,30 ‰ v 00.51 h a hodnota 0,29 ‰ v 00.57 h dne 20. 4. 2018. Výstup je opatřen podpisem žalobce.
17. Proti příkazu ze dne 14. 5. 2018 podal žalobce odpor a jeho zástupce Mgr. Petr Čubík nahlédl do spisu dne 4. 6. 2018 a pořídil si jeho kopii.
18. K jednání o přestupku dne 26. 6. 2018 se dostavil advokát Mgr. Michal Filouš, který uvedl, že mu byl předložen spis v rozsahu 18 listů a měl možnost ho celý v dostatečném čase prostudovat. Advokát za žalobce uvedl, že žalobce vypil 0,4 l desetistupňového piva (kolem 19. h). Během celého posezení s lékaři v hotelu Clarion žádný jiný alkohol nepožil. Na večířek s kolegy se dostavil s tím, že nebude požívat alkoholické nápoje a v případě potřeby odveze kolegy domů. Proto si dal k večíři jedno desetistupňové pivo (v 19 h). To, že celý večer nepožíval žalobce alkoholické nápoje, může prokázat výpověďmi mnoha svědků. Při kontrole policie neměl žalobce v těle již žádný alkohol, což bude prokázáno znaleckým posudkem. Policisté do protokolu uvedli jiné údaje, než jim pravdivě sdělil žalobce. Proto žalobce odmítl záznam podepsat. Policisté neprovedli kontrolu alkoholu v dechu v souladu s pokyny a nevyzvali žalobce, aby z vozidla vystoupil a provedl zkoušku na čerstvém vzduchu. Ve vozidle seděla MUDr. K. Ch. Vozidlo bylo před zastavením několikrát očištěno na předním skle směsí k čištění skel etanolem. Policisté obvinili žalobce z užívání falešných dokladů a cestovního pasu a pojali významné podezření, že se

jedná o mezinárodně hledanou osobu a prověřovali tuto skutečnost. S výsledkem žalobce neseznámili. Údaj v úředním záznamu, že postoj a chůze řidiče byly jisté, je nepravdivý, žalobce z vozidla nevystoupil, ani k tomu nebyl policisty vyzván. Rovněž není pravda, že oči měl žalobce zarudlé. Pokud policisté uvedli, že cítili zápach alkoholu, ten mohl být cítit z vnitřku vozidla z důvodu přítomnosti jiné osoby, která požívala alkohol celý večer, a dále z důvodu ostříkování vozidla těsně před zastavením policií. Žalobce navrhl výslech MUDr. K. Ch. a MUDr. N. Z. Zástupce navrhl i výslech žalobce, který se k jednání nemohl z pracovních důvodů dostavit.

19. **Podle posudku prof. RNDr. Z. D., DrSc. et Ph.D., znalce v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie**, ze dne 29. 6. 2018, znalec vycházel ze sdělení žalobce, že okolo 20. h při večeři požil 0,4 l desetistupňového piva Gambrinus, v 00.51 h a v 00.57 h se podrobil zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu s výsledkem 0,30 ‰, respektive 0,29 ‰. Znalec provedl bilanční výpočet se zadáním výšky a hmotnosti žalobce, druhu, množství a času požití potravy a dospěl k závěru, že hladina alkoholu v krvi žalobce v době měření 00.51 h byla nulová a že získaný výsledek analyzátozem dechu je třeba brát pouze jako orientační.
20. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** ze dne 16. 7. 2018 na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že žalobci byla naměřena hodnota alkoholu v dechu po odečtu odchylky 0,24 g/kg celkem 0,06 g/kg, respektive 0,05 g/kg. Magistrát vycházel především z oznámení přestupku, úředních záznamů, záznamu o dechové zkoušce, ověřovacího listu, protokolu o zkoušce analyzátoru dechu, z výpisů z evidenční karty řidiče, protokolu o nahlédnutí do spisu a správního spisu. Místo a čas spáchání přestupku, výsledky dechových zkoušek, údaj o čase, množství a druhu požitého alkoholického nápoje před jízdou a osobní údaje žalobce magistrát zjistil z oznámení přestupku. Z úředního záznamu ze dne 21. 4. 2018 magistrát zjistil složení hlídky policie, místo a čas dopravní kontroly, průběh kontroly řidiče, výsledky měření, čas, množství a druh požitého alkoholického nápoje před jízdou, jak je sdělil řidič. Magistrát zjistil z úředního záznamu o kontrole řidiče ze dne 20. 4. 2018 informace o místě a čase dopravní kontroly, výsledku dechových zkoušek, údaje o množství, druhu a době požití alkoholických nápojů, jak je sdělil řidič hlídce policie, popis chování a stav řidiče v době kontroly a způsoby řešení přestupku. Ze záznamu o dechových zkouškách magistrát zjistil čas a výsledky dvou dechových zkoušek. Platnost a přesnost použitého analyzátoru alkoholu v dechu policie doložila ověřenou kopií ověřovacího listu ze dne 25. 5. 2017 s platností do 25. 5. 2018 a protokolem o zkoušce ze dne 25. 10. 2017 s uvedením příští kalibrace dne 25. 4. 2018. Právní zástupce žalobce nahlédl do spisu dne 4. 6. 2018 a pořídil si jeho kopii. Dále magistrát citoval vyjádření advokáta žalobce při jednání dne 8. 6. 2018 a závěry znaleckého posudku.
21. Magistrát odkázal na metodiku měření alkoholu v dechu (Pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114-MP-CN 008-08), podle které musí být zkoušky provedeny po uplynutí pěti minut a mezi výsledky nesmí být rozdíl větší než 10 %. Těmto podmínkám zkoušky vyhověly. Provedené měření alkoholu v dechu lze považovat pro účely řízení o přestupku za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a podklad srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření. K námitkám žalobce ke zjištěním ve znaleckém posudku, ovlivnění zkoušek neprovedením na čerstvém vzduchu čištěním skel a směsí obsahující etanol magistrát uvedl, že v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel a ke zjištění hladiny alkoholu postačuje zkouška dechovým analyzátozem. Po odečtení odchylky měření přístroje a fyziologické hladiny alkoholu v krvi celkem ve výši 0,24 g/kg výsledná hodnota svědčí o alkoholu v krvi.

22. K využití metodiky magistrát uvedl, že není právně závazná, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam a pokud policista podle metodiky postupuje, může být výsledek měření považován za věrohodný. Jakákoliv naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu a výsledek je pozitivní, což vzbuzuje pochybnosti o tom, že řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty předmětného přestupku mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj, a to bez ohledu na jakékoliv uváděné množství a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po požití alkoholu, že byl ještě pod jeho vlivem.
23. Znalecký posudek vycházel pouze ze záznamů zkoušek z dechového analyzátoru a osobní výpovědi žalobce o čase, množství a druhu požitého alkoholického nápoje a pro posouzení věci je naprosto nerozhodný. Měření proběhlo zákonným způsobem a skutková podstata přestupku byla naplněna nadevší pochybnost a náležitým způsobem bylo prokázáno, že dechové zkoušky byly provedeny bez problémů a byly úspěšně dokončeny. Záznam o dechové zkoušce žalobce podepsal.
24. K námitce neprovedení zkoušky na čerstvém vzduchu a použití přípravku na čištění skel z etanolu magistrát uvedl, že k dechovým zkouškám nedošlo v uzavřeném prostoru, ale u staženého okénka vozidla, jak uvedl advokát, a vliv jiných látek, které mohou být přítomné ve vydechovaném vzduchu (jako například aceton, eukalyptus, éterické oleje ap.) je zanedbatelný, protože stanovená měřidla využívají vysoce selektivní elektrochemický princip měření (viz čl. 3.2.3. Metodiky měření alkoholu v dechu, fyziologické faktory ovlivňující měření). Ani v žádném pokynu policejního prezidenta není uvedena povinnost, aby řidič vozidla při provádění dechové zkoušky vystoupil (závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu č. 160). K výparům vzniklých při čištění skel mimo jiné přednosta Ústavu soudního lékařství v Brně M. H. uvedl, že stačí dva až tři nádechy čistého vzduchu a zkouška by měla být s absolutní jistotou negativní (<https://www.irozhlaz.cz/zpravy-domov/vypary-ostrikovacuvlivni-dechovou-zkousku-prokazali-vedci-z-brna-20120124193> – mhromadka). Přítomnost alkoholu v krvi žalobce byla potvrzena druhou dechovou zkouškou, která byla provedena po necelých šesti minutách od první dechové zkoušky, což jasně dokázalo, že dechové zkoušky nebyly ovlivněny faktory, které advokát žalobce uvedl.
25. Magistrát nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v době dopravní kontroly již nemohl být pod vlivem alkoholu. Po odečtu stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a zcela jasně prokázán. Žalobce si mohl a měl být vědom, že v době řízení motorového vozidla mohl stále být alkoholem ovlivněn. Argumentace, že vypil 0, 4 l desetistupňového piva kolem 19. h zůstala pouze v rovině tvrzení. Jen žalobce ví, jaké alkoholické nápoje a v jakém množství před jízdou požil. Žalobce je zodpovědný za své jednání a je jen na něm, aby svědomitě zvážil, zda může být alkoholem během jízdy ještě stále ovlivněn či nikoliv. K ověření přítomnosti zbytkového alkoholu v organismu existují běžně dostupné technické pomůcky. Magistrát nezjistil, že by žalobce byl nucen řídit motorové vozidlo s nějak zvlášť naléhavého důvodu.
26. Magistrát považoval navržené výpovědi svědkyň vzhledem k rychlosti a ekonomičnosti řízení za nadbytečné, protože by v daném případě nepřinesly nic, co by mohlo výrazně ovlivnit či zvrátit odpovědnost žalobce za jeho jednání. K výpovědi žalobce magistrát

uvedl, že žalobce se mohl vyjádřit k přestupku při ústním jednání, ke kterému se nedostavil z pracovních důvodů a byl přítomen pouze jeho advokát.

27. **Odvolací námitky** byly shodné se žalobními.
28. Žalovaný vyzval výrobce analyzátoru (s popisem zjištění skutkového stavu a námitek žalobce včetně vyjádření znalce) ke sdělení odborného stanoviska, zda mohl být výsledek měření ovlivněn čištěním čelního skla směsí s etanolem a osobou ve vozidle, která měla celý večer požívat alkohol.
29. K výzvě žalovaného sdělila Dräger Safety s. r. o. dne 29. 11. 2018 toto: *Z informací uvedených ve vaší žádosti o stanovisko k měření vyplývá, že byla provedena dechová zkouška odpovídajícím postupem v souladu s předpisem „Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 - metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu. Výsledek prvního měření byl potvrzen druhým měřením v odstupu asi pěti minut a naměřené hodnoty nebudí pochybnosti o správnosti měření. Výše uvedený předpis pracuje s principem opakování dechové zkoušky s odstupem jednotek minut, podle doporučení mezinárodního metrologického předpisu (OIML R 126) jako metodou pro vyloučení chyb, které mohou vzniknout v důsledku nedodržení předpokladu provedení dechové zkoušky, včetně těch, na které se obviněný odvolává. Subjektivní i objektivní rušivé vlivy, které by mohly ovlivnit výsledek dechové zkoušky, jsou časově nestálé a vedly by k rozdílným výsledkům mezi oběma měřeními. Upozorňujeme, že studie, na kterou se soudní znalec odvolává, byla publikována v roce 2010, tudíž nepracovala s daty aktuálně používaných přístrojů pro měření alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510, ani nepracovala s daty měření podle výše uvedeného pracovního postupu. Citovaný postup řeší rovněž otázky fyziologických hodnot a chyb měření.*
30. Ve spise je založena metodika ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, č. j. 285/2009-160-OST, k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/2000 Sb., č. 379/2005 Sb. zákonem č. 254/2008 Sb.
31. Advokát žalobce se seznámil se spisem dne 10. 12. 2018 a pořídil si kopie.
32. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** uvedl, že důkazu o ovlivnění alkoholem získaný orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem se přiznává vyšší míra přesvědčivosti. Výsledky dechových zkoušek provedených certifikovanými analyzátory alkoholu v dechu jsou použitelné. Žalobce nenamítal, že by nebyl dodržen postup prokazování přítomnosti alkoholu v krvi podle § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“). Žalobce zpochybňoval okolnosti, za kterých byly zkoušky provedeny a průkaznost samotných dechových zkoušek. Výtisky výsledků dechových zkoušek však žalobce potvrdil svým podpisem. Bylo zjištěno a prokázáno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci do 25. 5. 2018. Z ověřovacího listu vyplynulo, že měřidlo vyhovuje limitům stanoveným v doporučení OIML R 126. Toto ověření nezaniklo žádným ze způsobů uvedených v § 7 odst. 2 vyhlášky ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
33. Není proto důvodná námitka, že vyšetření alkoholu v dechu je nezpůsobilé prokázat hladinu alkoholu v krvi, neboť pracuje s určitou mírou nepřesnosti a je pouze orientační.

Tento závěr odporuje § 20 odst. 3 zákona o ochraně před návykovými látkami a dále výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 %) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 %, která může být způsobena jinými vlivy (například přirozenou hladinou alkoholu v krvi, požitím přípravku proti kašli či rýmě, požitím ovocného kompotu atd.), než je přímé požití alkoholu. Mezi případné krátkodobé ovlivnění dechové zkoušky způsobené jinými vlivy lze zařadit též namítanou možnost ovlivnění kapalinou do ostříkovačů obsahující etanol, což bylo potvrzeno vyjádřením společnosti Dräger (výrobce přístroje). V daném případě žalovaný takové ovlivnění nezjistil, protože rozdíl výsledků dechových zkoušek byl v rámci 10 %.

34. Žalobce na místě silniční kontroly s provedením dechových zkoušek souhlasil a nežádal lékařské vyšetření, což mu zákon umožňuje, a jako lékař si toho dozajista měl a mohl být vědom. Žalobce nevyvracel skutečnost, že před jízdou požil alkoholický nápoj. Není až tak důležité, zda to bylo 0,4 l desetistupňového piva kolem 19. h, což uvedl v rámci ústního jednání advokát žalobce, avšak v posudku soudní znalec citoval vyjádření žalobce, že totéž množství vypil v době od 20 do 20.30 h. Z oznámení přestupku plyne, že žalobce vypil 0,5 l dvanáctistupňového piva od 21.30 do 22.30 h. Žalobce s provedením dechových zkoušek souhlasil a jejich výsledky potvrdil svým podpisem na výtisku z tiskárny dechového analyzátoru jako správné. Žalobce měl možnost na místě rozporovat naměřené hodnoty a požádat o provedení lékařského vyšetření, což však neučinil.
35. Žalovaný shledal námitky žalobce jako účelové a k relevantnosti znaleckého posudku uvedl, že není zcela zřejmé, jaký čas požití alkoholu je dle obhajoby vlastně správný. Znalec vycházel pouze z tvrzení žalobce. Žalovaný uzavřel, že to byla „obhajoba sama, která deklasovala s ohledem na výše uvedené rozpory a neúplnost tento posudek do roviny naprosté zbytečnosti“. Provedení důkazu znaleckým posudkem bylo nadbytečné, protože zpětný propočet hladiny alkoholu nemohl vyvrátit důkaz dechovou zkouškou, která byla provedena pomocí řádně ověřeného a kalibrovaného analyzátoru za současného naplnění podmínek stanovených metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu, což je postačující k prokázání viny. K závěrům znalce ohledně studie soudních lékařů žalovaný odkázal na konstatování ve vyjádření společnosti Dräger, že studie, na kterou soudní znalec odkazoval, byla publikována v roce 2010, a tudíž nepracovala s daty aktuálně používaných přístrojů pro měření alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510, ani nepracovala s daty měření podle výše uvedeného pracovního postupu.
36. Nedůvodná byla námitka žalobce, že neměl možnost se k věci osobně vyjádřit v rámci ústního jednání, protože nebyla uznána jeho omluva z jednání. Omluva žalobce neuvedla důvod, který mu znemožňuje zúčastnit se ústního jednání a žalobce důvod omluvy nedoložil.
37. K námitce, že magistrát vycházel z důkazů, které nebyly založeny ve spise (metodika Českého metrologického institutu - metodika měření alkoholu v dechu) a nelze je nalézt ani na internetu, žalovaný dal zapravdu žalobci v tom, že magistrát měl uvést zdroj, ze kterého čerpal. Žalovaný však nesouhlasil se žalobcem, že se jedná o důkazy, protože se jednalo pouze o podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný toto napravit a založil do spisu Metodiku měření alkoholu v dechu a umožnil žalobci se s ní seznámit dne 10. 12. 2018. Protože žalobce se s metodikou Českého metrologického institutu již seznámil, tuto žalovaný do spisu nedoplňoval, navíc je veřejně dostupná na <https://docplayer.cz/2836160->

Cesky-metrologicky.institu.html. K veřejné dostupnosti metodiky ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST žalovaný uvedl, že dne 20. 12. 2018 zadal heslo „Metodika MDČR měření alkoholu v dechu“ do vyhledávače Google a ten mu nabídl několik odkazů na oba uvedené dokumenty. Žalobce se s nimi mohl seznámit, případně vnést obranu proti tomuto dokumentu. Navíc nešlo o novou skutečnost, protože totožné či obdobné skutečnosti byly uvedeny v odůvodnění příkazu ze dne 14. 5. 2018. Žalobce mohl tyto námitky vznést v průběhu celého řízení před magistrátem, což neučinil.

38. Žalovaný se ztotožnil s magistrátem v tom, že výsledky svědkyň by byly nadbytečné a nemohly by vyvrátit nebo zpochybnit provedené důkazy. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nevěrohodnosti policistů, protože prokázání přestupku nezáleželo na jejich výpovědích. Poukaz na rozpor s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, není přílehlavý, protože v daném případě šlo o dechové zkoušky u cyklisty s výsledkem vyšším než jedno promile a podruhé pod touto hodnotou. V posuzovaném případě však žádné pochybnosti o relevanci výsledků dechových zkoušek nevznikly.
39. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
40. Jako nedůvodnou soud shledal námitku, že **omluva žalobce byla náležitá**.
41. V posuzované věci bylo sporné, zda se žalobce náležitě omluvil z ústního jednání o přestupku nařízeného na den 26. 6. 2018, a zda tudíž byly splněny podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti. Žalobce se omluvil z ústního jednání prostřednictvím přítomného advokáta při ústním jednání z pracovních důvodů, a to bez dalšího upřesnění důvodu a bez jeho prokázání v celém správním i soudním řízení.
42. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
43. Výkladem neurčitého právního pojmu „náležitá omluva“ se judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala. Tento výklad § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je použitelný i pro novou právní úpravu.
44. V rozsudku ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, Nejvyšší správní soud formuloval podmínky, které musí učiněná omluva splňovat, aby mohla být považována za náležitou: „1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“
45. Judikatura dospěla k závěru, že nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, ale že omluva musí být učiněna bezodkladně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66), obviněný ji musí odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71) a doložit podle svých objektivních možností. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č.

j. 6 As 25/2013-23, totiž „*obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí.*“ Není-li omluva náležitá, není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu doplnění o chybějící náležitosti. Nenáležitost omluvy totiž zakládá správnímu orgánu oprávnění bez dalšího projednat věc v nepřítomnosti obviněného (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26).

46. V posuzovaném případě žalobce však důvod omluvy vůbec, natož řádně, nedoložil, a to ani dodatečně, ani v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, ani dosud, ačkoli byl o povinnosti doložit důvod omluvy poučen již v předvolání k prvnímu ústnímu jednání nařízenému na den 26. 6. 2018. Žalobce neprokázal, že v rozhodné době skutečně měl tvrzený důvod nepřítomnosti, ačkoli objektivně mu v tom nic nebránilo. Je přitom nutné zdůraznit, že důkazní břemeno v tomto případě stíhá osobu, která omluvu podává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-27).
47. Proto nelze omluvu žalobce považovat za náležitou ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud je proto vzhledem k výše uvedenému ve shodě se správními orgány v tom, že o své procesní právo spočívající v osobní účasti na ústním jednání žalobce nepřišel v důsledku pochybení správního orgánu, ale pouze na základě svého chybného postupu.
48. Soud shledal jako neopodstatněnou námitku, že **správní orgány rozhodovaly na podkladě metodiky, která nebyla obsahem správního spisu**. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že metodika je veřejně dostupná zejména na internetu. To potvrdily opakovaně i správní soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019-39, bod 36). V posuzovaném případě metodiku založil do spisu žalovaný a žalobce se s ní prostřednictvím advokáta seznámil dne 10. 12. 2018.
49. Nedůvodná je námitka nezákonného **neprovedení důkazu znaleckým posudkem a nedostatečného zjištění skutkového stavu**.
50. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, byl již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřen nebo vyvrácen.
51. Důkaz znaleckým posudkem správní orgány neopomenuly. Soud konstatuje, že se znaleckým posudkem magistrát nepochybně nakládal jako s jakýmkoliv jiným podkladem, který navrhne nebo předloží účastník řízení. V těchto případech mimo jiné platí také § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), podle kterého správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Má-li správní

orgán za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, není jeho povinností navržený důkaz provést. Tato úvaha nicméně nesmí být výrazem libovůle správního orgánu; ten je naopak povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). V projednávané věci magistrát dostatečně zdůvodnil, proč považuje znalecký posudek za nepřesvědčivý (vycházel z tvrzení žalobce, která však nebyla ve správním řízení prokázána a byla v rozporu s měřením alkoholu v dechu). Následně také žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč považuje verzi skutkového stavu prezentovanou žalobcem za nevěrohodnou. Žalovaný přitom poukázal na rozpory v nedůvěryhodných výpovědích žalobce o čase požití alkoholu. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že znalecký posudek byl jako důkaz nadbytečný a navíc vycházel z nepravdivých a nedůvěryhodných výpovědí žalobce, které nevnese důvodné pochybnosti do zjištění, které vycházelo z orientačních dechových zkoušek.

52. K namítanému chybnému měření (konkrétně k odchylkám mezi měřeními, ovlivnění dechu ve vozidle výpary z ostříkovače a dechem spolujezdkyně MUDr. K. Ch. pod vlivem alkoholu), soud uvádí, že na základě obsahu správního spisu je zřejmé, že policisté žalobci při provádění silniční kontrole dne 20. 4. 2018 naměřili 0,30 ‰ a 0,29 ‰ alkoholu v dechu, po odečtení možné odchylky měření se jedná o hodnoty 0,06, resp. 0,05 ‰. Měření bylo provedeno dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 s platnou kalibrací i ověřovacím listem. Skutečnost, že měření proběhlo dne 20. 4. 2018 a platnost ověření přístroje končila dne 25. 5. 2018, nemělo na zákonnost a správnost měření vliv, protože ověření bylo platné a žalobce výsledky měření relevantním způsobem nezpochybnil, tj. nevnese do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a 50 a násl. správního řádu.
53. Žalovaný navíc k námitkám žalobce obstaral vyjádření Dräger Safety s. r. o. dne 29. 11. 2018, které vznesené pochybnosti (včetně těch, které vyjádřil znalec ve svém posudku) jednoznačně a přesvědčivě vyvrátilo. Z vyjádření vyplynulo, že chybovost a vlivy na měření vylučuje opakování zkoušky po několika minutách a stanovený rozdíl mezi naměřenými hodnotami. Oproti těmto tvrzením žalobce nepostavil žádnou pochybnost, indicii, tvrzení či argument, které by byly s to zpochybnit citované odborné vyjádření.
54. Námitky, jež žalobce v průběhu správního řízení uplatňoval (různé doby a množství požití alkoholu, vliv výparů ostříkovače a dech spolujezdkyně apod.), nebyly způsobily důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. Správní orgány se s nimi přiměřeným způsobem vypořádaly.
55. Soulad provedeného měření s návodem k obsluze byl v průběhu řízení dostatečně zjištěn především výtisky z přístroje. Měření je nutné považovat za správné také s ohledem na to, že žalobce podepsal protokol s naměřenými hodnotami i oznámení přestupku. Podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 220/2016-29).
56. K důvodu časového odstupu od požití alkoholu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není namístě rozumně spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků

silničního provozu dle § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu (chovat se ohleduplně a ukázněně, neohrožovat život, zdraví nebo majetek, přizpůsobit své chování jak technickým podmínkám, tak svým schopnostem a zdravotnímu stavu) je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci žalobce uvedl, kdy a přibližně kolik alkoholu požil; k ověření jeho vlivu neučinil žádné další kroky a nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem. Pokud tak usoudil, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Námitka žalobce tedy není důvodná.

57. Žalobce dále namítl, že správní orgány upřednostnily ke zjištění skutkového stavu úřední záznam policistů oproti jeho tvrzením a důkazním návrhům, aniž by zkoumaly jejich věrohodnost a automaticky označily tvrzení žalobce za nepravdivá. Ani této námitce nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. O takové případy půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, v případě šikanózního postupu policistů apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Tyto okolnosti v dané věci správní orgány hodnotily a uvedly, že záznamy policistů a oznámení přestupku jako podklady rozhodnutí jsou souladné navzájem a s výstupy z analyzátoru dechu jakožto důkazy. Nezjistily ani jiný důvod, který by svědčil o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nejsou nijak prověřeni, policista by se křivým obviněním dopustil úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopustí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27).
58. Při porovnávání protichůdných tvrzení policistů a řidiče podezřelého z přestupku je třeba také uvážit, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá, zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu. Správní orgány se zabývaly věrohodností nabízených tvrzení žalobce. Z okolností bylo však zjevné, že jím uplatňované námitky jsou veskrze účelové především s ohledem na časový odstup, se kterým tato tvrzení uváděl (při prováděné kontrole ani v odporu proti příkazu neuvedl žádné námitky), jejich nepravděpodobnost a typová podobnost s námitkami uváděnými v obdobných řízeních. Závěry o věrohodnosti záznamů policistů a nevěrohodnosti tvrzení žalobce jsou tedy dostatečně podloženy individuálními okolnostmi případu.
59. V souhrnu uvedené skutečnosti, ze které vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
60. Řidič se dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z tzv. **nulové tolerance** k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78).

61. Praxe správních orgánů se v tomto ohledu opírá především o metodiku Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST (dále jen „metodika“), na niž v posuzované věci odkázal magistrát i žalovaný. Významem metodiky měření se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: *„Metodiku sice není možné samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“* V posuzovaném případě bylo prokázáno bez důvodných pochybností, že měření proběhlo v souladu s metodikou, co se týče dovolené odchylky mezi dvěma měřeními (méně než 10 %) a časového odstupu mezi zkouškami (více než 5 minut).
62. Nedůvodná je námitka, že žalobce neměl možnost se k věci vyjádřit. Žalobce se mohl vyjádřit při silniční kontrole, po zahájení řízení vydáním příkazu, v odporu, při ústním jednání, v odvolání, při nahlížení do spisu žalovaného zástupcem žalobce dne 10. 12. 2018 a kdykoli během správního řízení před vydáním rozhodnutí o přestupku a rozhodnutí o odvolání. Ostatně, zástupce žalobce se k věci vyjádřil při ústním jednání dne 26. 6. 2018 a v návrhu na další dokazování, které zaslal spolu se znaleckým posudkem a také v odvolání.
63. Nadbytečný by byl podle soudu i navrhovaný výslech svědkyň, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
64. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
65. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. května 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

